

До козаків Наддністрян
ської (Талицької) України .

06 10 31 yms. T3(24x)71-314011

До козаків Наддністрянської (Галицької) України.

Брати-Козаки Наддністрянці!

Тяжку годину переживає Українська Народня Республіка.

З усіх сторін вороги загрожують нашому народові.

З одного боку польські пани хочуть і надалі панувати на землі Українського народу, з другого боку російські більшовики-комуністи збирають всі свої сили, аби підгорнути під Росію всю Велику Україну Наддніпрянську.

Нині довідуємося, що брехнею та підкупом поляки добилися дозволу Антанти очистити Галичину від Українського війська.

Така несправедливість нас не може довести до розпуки. Україна переживала гірші часи, але завжди знаходилися люди, які високо держали прапор Української Державности і боролися за визволення нашого Навода. Всі ми знаємо, що наша сила є в нас самих.

Не думає Українське козацтво складати зброю певед лютими ворогами, ще упертіше веде воно оборону рідного краю, як від поляків, так і від російських більшовиків-комуністів.

Ми повинні подбати, щоб Українська армія була єдина й сильна.

Б р а т и С т р і л ь ц і !

Вам треба знати, що діється на Великій Надніпрянській Україні. Російське большевицьке військо зруйнувало наш край. Воно забрало до Росії наш хліб, цукор, всяке майно залізниць, як вагони, машини і т. инш.

Україна „обідрана сиротою понад Дніпром плаче“, як писав Тарас Шевченко.

Всі сили російські комуністи збирають проти нас, а передають без бою Україну царському генералови Денікіну.

І Денікин уже забрав Українські міста—Харків, Катеринослав, Полтаву. Ті патріоти єдиної невідимої Росії, які служать в большевицькій армії, за всяку ціну не хотять пустити нашого війська до Києва раніше, чим туди прийде Денікин.

Денікин і большевики то одного Російського народа діти. Вони як і поляки не хочут Самостійної України, бо тоді наш народ робітників і селян не дасть нікому панувати на своїй землі.

Де хто з вас думає, що нашому народові треба для боротьби злучитися з большевиками. Хто так думає, той не знає, хто такі большевики. Наші селяне й робітники на початку нашої революції теж думали, що большевики несуть визволення. А вийшло на ділі, що ми попали ще в гіршу неволю. Селян наших пограбовано, залізниці зруйновано, фабрики не роблять. Зросла дорожнеча, бо большевики навезли з Росії силу грошей, які нічого не варт. Українських діячів порозстрілювано. В Києві, де було більше як [50 Українських часописів, тепер виходить тільки одна газета українською мовою, та й ту тільки через те дозволили большевики, що вона пише за комуністів.

Все українське відсувається від большевицького уряду, і всею панує російська мова. Хоч вони й називають себе „большевики України“, але то справжні російські завойовники, у яких окрім назви нічого українського немає.

Наше Українське селянство й робітництво по всій Україні піднесло прапор повстання проти влади „большовиків України“. Немає повіту, де б не було повстання проти большевиків. Повстанці мають в своїх руках Умань, Сквиру та інші міста Київщини, Волині, Чернігівщини й Херсонщини. Вони чекають на наше військо під командою Головного Отамана Петлюри, бо побоюються, що по большевиках запанує ще гірший ворог нашого народу—Денікін.

Ми коваки Української Народньої армії розуміємо грізну небезпеку для обох частин нашої республіки. Але ми бачимо також шлях до визволення. Тільки велика самостійна Україна може врятувати нашу свободу. Ми думаємо, що шлях на Львів іде через Київ.

В зруйнованій Галичині та Поділлі наше військо скоро не буде мати що їсти. А на великій і багатій Наддніпрянській Україні єдине військо Соборної України може зібрати силу і ударити, як на полянів, так і на російських большевиків, та на Денікіна.

Треба одняти у большевиків забране у нас народне багатство.

Брати Наддністрянці! Ми чуємо, що ви йдете нам на допомогу проти завойовників—чужинців. Нехай не буде у вас сумніву: галицьких жовнів Наддніпрянська Україна приймає як найдорогших братів, з котрими ми тепер після довгої розлуки зливаємося в одну армію.

Правда, є ще серед наших земляків темні люди, які не розуміють всієї ваги братерського з'єдинення армії української Народньої Республіки. Вони ще й доси думають, що існує стара Австрія, котра гетьмана кувала Україну, і через свою темноту де-які з прихильних селян можуть віднести несправедливо до вас. Ми самі пройшли тернистий шлях боротьби за волю народу, переносили наруги і рапи від чужих а ще гірше від своїх, але ми бачимо нині, що сліпі люди стають орячими. Що далі вперед до Дніпра тим з більшою радістю вас і нас зустрічатиме народ, який пережив неволю, насильство та грабіж від московських большевиків.

Коли у нас буде в руках те багатство, яке росіяне большевики вивозять з України, то ми подивимось, чи схоче хто казати, що нашого народу немає, і називати нас „Українськими бандами“.

„Большовики України“, що поприїздили до нас із Росії, посилають проти нас людей всіх націй. Вони мобілізували полонених мад'ярів, румунів, сербів. Червона армія українців має дуже мало, бо чесні робітники й селяне не йдуть на большевицьку мобілізацію. Ідуть тільки всякі зрадники свого народу та грабіжники, які за гроші згодні лити братню кров.

Вояки Галичини!

Всі наші неусіхи, які були, полягають у нашій розірваності.

Поляки сильні тим, що поділені колись частки польського народу злилися в єдину польську державу і склали одну армію.

Коли ми й тепер не складемо єдиного війська, то радітимуть наші вороги, а наші нащадки прокленуть нас за те, що ми на сто кілометрів території маємо два війська, дві скарбниці, два правительства.

Тільки об'єднаними силами ми можемо визволити Галичину від поляків, а Наддніпрянщину від Росіян.

Ми б'ємось за те, щоб селянин мав землю, ми стоїмо за конфіскацію панських маєтків на потребу нашого селянства.

Ми боремось за право робітника, за рівність усіх горожан нашої Республіки, де не буде ні хлопа, ні пана.

Нахай живе єдине народне українське військо!

Най живе з'єдинений Український народ.

Козаки і старшини Народної армії Наддніпрянщини.

Липень 1919 р. ч. 45.

Видання Міністерства Преси і Інф. Укр. Нар. Республіки.

1-ша друкарня Мін. Преси і Інформації.

6082
4

До козаків Наддністрян
ської (Талицької) України